

MYŠLIENKY Z VEČERADLA

=====

Boh sa zdiela - dáva sa - tak, ako človek
vie pochopiť - cez chlieb, víno, stôl...
v spoločenstve večeradla...

... aj cez rodinu, cez úlohu matky...

Úloha matky je nám všetkým známa a blízka.
Je to prvé, čo sme na svete okúsili.
Boh stvoril človeka rodinného sa a žijúceho v ro-
dine. Aj v tejto súvislosti možno chápať pravdu,
že Boh stvoril človeka na svoj obraz, - že aj
ľudskú rodinu stvoril na obraz svojej vlastnej
rodiny, ktorú hodlal a nemi založiť a ktorá už
jestvovala v jeho myšlienkach. Podľa toho stano-
vil a vymedzil úlohu otca a matky.

Žiaden otec sa nemôže chváliť svojím dieťaťom,
ktoré by bolo len jeho a nebolo by zároveň aj
dieťaťom matky. A predsa nie je preto menej otco-
vým dieťaťom, i keď ho nie on, ale ona porodila,
ona má preň mlieko a v jej náručí vyrastá.

Boh stanovil úlohu matky v prirodzenej rodine
tak, aby nám pomohol pochopiť úlohu nebeskej
Matky, ktorú vyvolil za Matku pre svojho Syna,
i pre všetky svoje deti v nadprirodzenom poriadku.

Nijako nemôžeme byť viac deťmi Božími,
ako v náručí Márie.

Nijako nemôžeme byť bližší Kristovi - Synovi
Boha a Márie, ako keď Boha máme Otcom a Máriu
Matkou.

=====

M á r i a - tak neuhými ctená a milovaná!
Obliehaná prosbami svojich detí. Tak veľmi nám
blízka! V trápeniach pripomíname si jej trápenia...
A predsa si niekedy myslíme, ako by to ona bola mala
ľahšie - veď bola milostiplná...

Zabúdame, že táto jej výsada súvisela s jej zod-
povednou a ťažkou úlohou. že bola milostiplná,
to veľmi zaväzovalo. Bol to dar - poklad, ktorý
bolo treba uchrániť, nestratiť ho. Ale predovšetkým
to znamenalo účasť na kríži svojho Syna. A to nielen
poď krížom, ale priamo na kríži, na Jeho vykupiteľ-
skom diele.

Máriina krížová cesta začala veľmi skoro a trva-
la veľmi dlho. Vykročila na ňu, keď jej Simeon pove-
dal, že jej dieťa bude trpieť, že bude znamením,
ktorému budú odperovať. Toto vedomie ju už nikdy ne-
opustilo a niesla ho denne ako svoj kríž. Dvanásťroč-
ný Ježiš jej potvrdil, že stále ide touto cestou.

V nazaretskej synagoge, keď Ježiš číta z Písma o mesiášskej dobe, Mária vidí, ako oči všetkých sa upierajú na neho a on hovorí, že na ňom sa splnilo - dnes sa splnilo toto Písmo. Srdec Máriine sa zalialo radosťou. Ale vzápätí prichádza nevyhnutný protipól každéj takejto radosti. Vrhli sa na Ježiša, sáčajú ho za mesto a chcu ho usartiť. Splnilo sa, čo predpovedal Simeon: jej Syn sa stal znamením, ktorému sa odporajú.

Útoky sa opakujú, úklady a nenávisť sa množia. Pri každej novej potyčke Mária trpne: bude to už teraz, ten hrozny koniec, alebo až neskôr? Niet však ani pomyslenia zísť z tejto cesty. Ani ona sama neodstupuje, ani Syn neodrádza. Naopak. Je spoluúčastníčkou jeho mesiášskeho činu - prvého zázraku. Ona mu sprostredkovala pokyn Božej vôle. Syn jej povedal: Ráde neprišla moja hodina. Ale ona napriek tomu, že bola odmietnutá, povedala sluhom, aby urobili všetko, čo im povie. A skutočne. Žiadosť Matky sa stala Božou vôľou a Ježiš koná, lebo prišla jeho hodina. Tento rozhovor akoby nebol rozhovorom matky a syna, ale MESIÁŠA a ŽENY z protoevanjelia, ktorú Boh postavil proti Hadovi. Bol to rozhovor o veciach mesiášskeho poslania. Aj Ježišovo oslovenie matky znelo: ŽENA.

Takmer všetci poznajú Máriu ako láskavú Matku, vnímavú pre naše drobné potreby: "Nemajú vína."

Naša úloha pri šírení mariánskej úcty je v tom: naučiť poznať ju aj v úlohe Spasiteľky so Synom.

Ovocím správnej mariánskej úcty má byť i naša spoluúčasť na tomto diele spásy sveta.

Ježiš zahájil svoje verejné účinkovanie a Mária ustupuje do pozadia. Vidíme ju opäť až na Kalvárii, v hodine, o ktorej Ježiš povedal, že práve pre ňu prišiel, pre tú hodinu. V tejto vrcholnej hodine mesiášskeho poslania nám vykúpil milosť, že sa môžeme stať Božimi deťmi. Dáva nám Boha za Otca, i Máriu za Matku. To je neoddeliteľnou súčasťou ovocia tejto hodiny. Mária je tu, lebo je to aj jej hodina. Ježiš ju opäť oslovuje ŽENA, hoci ka by bolo male ísť len o ustanovenie nového materstva a nového synovstva, bolo by bývale príhodné použiť k osloveniu nový titul pre oboch: "Matka, hľa syn tvoj." Ale Ježiš nedáva len svojej Matke nového syna a Jánovi len novú, obyčajnú matku. Je to mesiášska hodina a ide o to, že Jána, a v nom všetkých svojich verných, ktorých tu on jediný zastupuje, dáva za syna ŽENE, ktorú Boh postavil proti Hadovi. Jej určil víťazstvo spolu s jej potomstvom, v ktorom Kristus sám je prvorođený.

Najprv Mesiáš oslovuje ŽENU a zveruje jej výsledok svojho vykupiteľského dieľa - zveruje jej potomstvo. Až potom jemu - potomstvu v osobe Jána - zveruje Matku: "Žena, hľa, tvoj syn! - Hľa, matka tvoja!"

Tento Ján potom, keď píše o budúcnosti sveta, knihu Zjavení završuje obrazom ŽENY, odetej slnkou, bojujúcej s drakom. Záver dejín spásy nemohol ostať bez návaznosti na začiatok, kde Boh postavil ŽENU proti Hadovi. Nebolo možné ponechať alfu Písma bez omegy. Genezis hovorí: "Boh povedal...", Apokalypsa dodáva: "...a stále sa tak."

ŽENA odetá slnkou bojuje až do víťazného konca. Boh rozhodol silu prekonať slabosťou, pýchu poraziť pokorou, neposlušnosť zneškodniť poslušnosťou. Satana práve tým má byť najviac zahanbený, že bude porazený slabou ženou.

Vituzstvo je isté!
Vieme, že ho predchádzajú ťažké časy...
Ale tie sú maximálne evanjeliové!

Neistota, zmätok... úbohosť, zrada...
kde sú ostatní? Kto nás ešte ostáva?...
je to koniec?... už vidíme len trosky...
a my sme dúfali...

KAŽDÁ VEĽKÁ NOC SA RODÍ TAKTO

Mladý kňaz je zarmútený, keď sa dozvedel, že jeho priateľ - oltárny brat porušil poslušnosť Sv. Ot-
covi. Na otázku, prečo tak urobil, odpovedal, že
už by rád dostal nejaké lepšie miesto.

Nie je nám najväčším nepriateľom nepriateľ zvonka,
ale zvnútra. Čo možno čakať od tých, čo sú nevidiaci?
Ale hrozné je, keď tí, čo majú byť soľou zeme, stratili
chutť! Ako nás vidia tí, čo by mali vidieť naše svedectvo?
Úbohosť, ustráchanosť, prieluhovačstvo, videnie len svo-
jích záujmov. Snaha zachraňovať Božie veci ľudskými silami -
ako sa môže potom svet dozvedieť o Božej sile?
Špekulácie, mudrovanie, prekrúcanie priamych ciest.
Presviedčanie seba aj iných o správnosti nesprávneho.
Nejednota a hrozný rozkol hierarchie. Pred svetom platí
Cirkev ako celok. Zrada jedných padá na všetkých. Naši ne-
priatelia nemôžu s nami ináč jednať, my si o to sami žia-
dame. Nie sme hodní úcty a rešpektu. A predsa my jediní
môžeme svetu pomôcť. Ale my svoju úlohu zrádzame.

Svet je chorý, veľmi chorý. Ale svet to sní nevidí.
My jediní to vidíme. On vidí, až keď choreba už vyrazila
na povrch ako vred vojny, ako mládež utekajúca zo života,
ako rieky bez života a hynúce lesy, konzum ako cieľ života,
ľudský život, vydaný napospas vôli človeka... Len my vidíme
aj príčiny choroby, len my vieme liečiť chorobu v zrodku.
Oni sa snažia liečiť už vred, ale márne. Keď my liečime
príčinu, obviňujú nás, že sa nezoberáme vredom. Nuž, čo
budeme robiť? Budeme sa zdanlivo zaoberať vredom, aby sme
ich uspokoili, v nádeji, že tak nám bude možné nebadane
liečiť i príčinu? Úbohí! Zločinní!! Prehrešujeme sa aj proti

svojím nevidiacim bratom-nepriateľom, ktorým máme vydať svedectvo. Kto im poukáže na správne videnie, keď nie my? Stávame sa soľou, ktorá už stratila chuť a nie je hodná, než aby bola pošliapaná. Je hrozná hodina temna, keď i vidiaci oslepli a preberajú spoločnosť slepých. Tu už záchranu možno iba vykúpiť. Treba sa obetovať. Kto chce nasledovať Krista, musí byť znamením, ktorému sa bude odporovať. Nesmieme sa báť bláznovstva križa. Križ nie je porážkou, je najistejšou cestou k víťazstvu.

My musíme národu niečo dať, len tak si nás môže vážiť a rešpektovať aj svetská moc.

Sv. Otec, ešte ako kardinál Wojtyła, povedal: My máme za patronku Máriu s živým dieťaťom. Ale vy máte Máriu s mŕtvym Synom v náručí. Nechejte byť ani iní.

Tu treba hľadať našu identitu a našu úlohu ako národa.

Poznávame, že náš malý národ má veľkú úlohu. Určuje ju i poloha na rozhraní západnej a východnej cirkvi. Západ je ovládaný rozumom, ale stratil srdce, stal sa systémom. Rozum však nie je doménou duchovnosti a tým je poznačená aj západná cirkev. Cirkev teda nie je úplná bez Východu, kde prevláda srdce. Ale keď srdce nie je chránené rozumom, je ohrozené. Tieto dva póly sa musia vzájomne obohatiť v zjednotení, inak Cirkev nie je úplná.

Pre tak veľkú a krásnu úlohu sa musíme pripraviť, skultivovať. Musíme sa najprv ako národ zjednotiť. To sa môže stať jedine v náručí Matky, len tá môže zhromaždiť svoje deti. Vidíme krásny príklad poľského národa, ako ten zjednotený u svojej Panej Jasnohorskej hrđinsky odoláva už toľkú dobu všetkým protivníctvám, chýbajú si dar viery a jeho zákonitým výsledkom je náš Svätý Otec, ktorého tento národ dal Cirkvi a svetu. To všetko neprišlo tak náhodou. Osvetľuje nám to aj u nás už dostupné dielo kardinála Wiazinského: "Všetko som postavil na Márii."

"...cheen len toto: nič pre seba - v š e t k e - SOLI DEO!

... skúšky minulých rokov kážu má pridať: PER MARIAM - SOLI DEO.

Jestvujú také tajomstvá, ktoré sa môžu interpretovať len v najtajnejšom zákutí ľudského svedomia. Keď pozerám na Máriu, vždy vidím na jej ramenách Božie dieťa. Preto robím - p e r M a r i a m, lebo viem, že všetko sa stane cez Krista, na ktorého ona odkazuje. Preto máme Bohorodičku, aby nám bez prestania ukazovala svojho Božieho Syna..."

"Čokolvek vám povie, urobte!" /Jn 2, 6/

Pre zasvätenie sa Márii máme jasný príklad v samom Kristovi. On sa jej v úplnej dôvere odovzdal. Jej sa zveril ako bezmocné dieťa, jej výchovu uprednostnil pred školou zákoníkov v Jeruzaleme. Vrátil sa do Nazareta a bol jej poslušný.

Zveriť sa celkom Márii - i to patrí k nasledovaní Krista.

Keď sú deti ohrozené, utiekajú sa k Matke. Deti nášho národa už okúsili neraz v dejinách jej mocnú ochranu. I dnes pochopili, že len ona môže pomôcť.

Myšlienka zasvätiť náš národ Matke Sedembolestnej sa už stáva túžbou národa. Čoraz viacerí sa jej zasväcujú, - ako jednotlivci, rodiny, spoločnosti. Dnes je zasvätenie sa Márii na úrovni osobnej a na úrovni stavov. Ale s perspektívou i zasvätenia celonárodného.

Mariánsku úctu treba postaviť na evanjeliový základ. Treba ju očistiť od deformácií, od sentimentality. /V tomto duchu je písané dielo inšbruckého teológa Paula Gaechtera: "Marjam", i u nás už dostupné./

Správy evanjelia o Márii sú stručné, ale sú plne dostačujúce. Sú bohaté a obsažné, samotný Magnifikat obsahuje životný program.

Prenesme svoje stretnutie s Máriou do evanjelia, i najsvätejšiu obeť do večeradla...

... Vo večeradle boli apoštoli s Ježišovou Matkou Máriou... /17.1.74/

... musíte do písmeňa žiť evanjelium môjho Syna Ježiša. Musíte byť jedine živým evanjeliom. Potom musíte všetkým hlásať dôrazne a statočne evanjelium, ktoré žijete. Vaše slovo bude mať silu Ducha Svätého, ktorý vás naplní a svetlo múdrosti, ktorú vám dáva nebeská Matka... /28.1.74/

... Nebojte sa, majte dôveru. V hodine búrky, tak strašnej, uvidíte moje veľké svetlo, ktoré sa stáva silnejším a zrejším: Žena odetá slnkom, mesiac pod jej nohami, koruna z dvanástich hviezd. Hľa, znamenie môjho i vášho víťazstva. Vaša titazná Matka, ktorá dnes s pápežom, prvým milovaným synom, všetkých vás uzatvára do svojho Nepoškrveného Srdca a žehná vás... /1.1.80/

... Je dnes taká noc na svete, je toľko ľadu, ktorý zrazuje srdcia i duše. Ale svetlo teraz premohlo temnoty a láska navždy porazila každú nenávisť... /24.12.79/

... Avšak hľa, v tej najkrutejšej zime už vyrážajú pupence obnoveného života. Tie vám hovoria, že hodina vášho oslobodenia je blízka... /9.3.79/